

Arrest

nr. 205 369 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 5 juli 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en sjiïet te zijn. U verklaarde geboren te zijn op 10 december 1976 in Koeweit. Na 7 jaar verhuisde u met uw familie naar Iran en vervolgens verhuisde u samen met uw familie naar Syrië waar u tot 2004 verbleef.

In het jaar 2000 verhuisde uw vader naar de Verenigde Staten. U bleef echter met uw moeder en uw familie in Syrië.

Na de val van Saddam Hoessein keerde u met uw moeder en familie terug naar Irak. In 2007 verhuisde u opnieuw naar Damascus in Syrië en u bleef daar wonen tot 2009. In 2009 keerde u terug naar Bagdad in Irak en huwde u met uw vrouw met wie u samenwoonde in de wijk al-Shala te Bagdad.

In datzelfde jaar begon u te werken voor het tv-kanaal Afaq. U kon daar beginnen werken via uw schoonbroer. Hij was getrouwd met de dochter van uw vader en zijn derde vrouw. Daarnaast werkten ook uw broers M. - sinds 2011 - en Dar voor hetzelfde kanaal. Uw broer M. was bij het tv-kanaal verantwoordelijk voor de ICT en u zelf deed er administratief werk. In 2014 werd uw schoonbroer vervangen door M.a.-H.. Hij was daarvoor reeds presentator geweest voor het tv-kanaal.

In maart 2014 kwamen twee personen bij u thuis langs. Ze wouden dat u voor hen zou werken en u hen een kopie zou bezorgen van alle officiële documenten die vanuit het tv-kanaal naar buiten werden verzonden.

Op 30 mei 2014 was u onderweg naar het werk toen u werd ontvoerd. U werd meegenomen in een groene bestelwagen en werd geboeid en geblinddoekt. U werd naar een plaats gebracht waar men u verschillende uren gevangen hield. Men vroeg opnieuw of u met hen wou samenwerken. U ging hiermee akkoord. De personen die u vasthielden lieten echter een zwaar voorwerp op uw voet vallen waardoor u een breuk opliep. Niet lang nadat dit gebeurde, werd u terug op straat gezet. U werd door mensen geholpen en men bracht u met de wagen naar het ziekenhuis. U verliet nog dezelfde dag het ziekenhuis en u ging bij uw schoonouders wonen.

Drie of vier dagen later verliet u het huis van uw schoonouders en verhuisde u met uw gezin naar al-Ghadeer. U keerde niet meer terug naar uw werk en bleef hier wonen tot uw vertrek uit Irak.

Ongeveer twee maanden voor u Irak verliet, belde u uw broer M. op om afscheid te nemen. U zei hem dat u Irak wou verlaten en vertelde hem over uw probleem. Later belde M. u opnieuw op en vertelde hij over zijn eigen probleem. Hij zei dat hij samen met u wou vertrekken uit Irak.

U verliet Irak op 25 juli 2015. U reisde samen met uw broer met het vliegtuig naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u verder via Oostenrijk naar België waar u op 31 juli 2015 aankwam. U diende uw asielaanvraag in België in op 3 augustus 2015.

Na uw vertrek kwamen leden van de veiligheidsdiensten langs bij uw vrouw. Ze wouden de identiteitskaarten zien en namen de identiteitskaart van uw dochter mee. Omwille hiervan verhuisde uw vrouw naar een ander huis in dezelfde wijk.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw kieskaart, uw werkkaart van het beroepsministerie en maatschappelijke zaken, een kaart van de Irakese journalistenunie, uw werkkaart, een brief ter bevestiging van uw werk, uw geboortekaarte, uw woonkaart, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw en dochter, de identiteitskaart van uw vrouw en dochter, het paspoort van uw vrouw, een foto waarop uw voet in het gips ligt en een medisch attest uit België."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Eerste middel

In het eerste middel, gericht tegen de beoordeling van vluchtelingenstatus, voert verzoeker de schending aan van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing". Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en vraagt een nieuw onderzoek van de aanvraag.

Hij stelt wat volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève (zoals deze werd omgezet in intern recht).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Het Commissariaat-Generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen omdat :

“U vreest bij een terugkeer naar Irak vermoord te worden door een veiligheidsdienst, Die wou dat u voor hen werkte en dat u hen informatie van uw werk verzamelde. Ze zouden u omwille hiervan bedreigd en ontvoerd hebben.

*Er dient te worden Vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het *tijden van ernstige schade zoals bepaald de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken,*

Het CGVS meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is,”

Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan !

Verzoeker heeft duidelijke en volledige gegevens verstrekt over het waar en hoe van zowel zijn relatie als van de feiten.

De duidelijke en gedetailleerde informatie werd door het CGVS volledig aan de kant geschoven op basis van eigen interpretatie en vooroordelen over het leven in Iraq van het CGVS of de behandelende diensten.

Het CGVS oordeelde duidelijk zonder grondige analyse van de asielaanvraag en de algemene gegevens eigen aan de zaak.

Het CGVS beperkt zich tot het interpreteren van de verklaringen van verzoeker om te oordelen en dit zonder een grondige analyse te verrichten van de eigen belevingen en gebeurtenissen waardoor de bestreden beslissing enkele steun kan vinden in objectieve elementen.

Verzoeker, heeft zijn land ontvlucht wegens gegronde vrees voor vervolging en om duidelijke reden dat hij gelet op de problemen die hij aldaar ondervonden heeft.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst is niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er in bepaalde gevallen sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'.

De algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst kan echter wel een bepalende rol hebben gespeeld bij de beoordeling door de verzoekende partij waarom hij zijn land diende te ontvluchten. Er moet dan ook rekening gehouden worden met de algemene situatie bij de beoordeling van de vrees op vervolging.

Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

In dit opzicht is het opmerkelijk dat het CGVS niet verwijst naar het meest recente COI over Bagdad waarin duidelijk te lezen staat dat de overheid niet bij machte is de milities in te perken en hiertoe ook geen enkele poging meer onderneemt.

Het is net door de onmacht van de overheid dat verzoeker zijn land diende te ontvluchten.

In het geval van verzoeker heeft hij daarvan te lijden, zijnde de onmogelijkheid van de overheid hem op een gedegen wijze te beschermen niet op het ogenblik van de feiten, maar ook heden niet gelet op de quasi algemene staat van oorlog waarin het land zich actueel in bevindt en de zeer ruime machtsbasis van de milities die actief zijn in Bagdad.

Verzoeker heeft veel en gedetailleerde informatie proberen gegeven , geantwoord op alle vragen en opmerkingen van het CGVS. Verzoeker is het land ontvlucht omwille van de problemen.

Verzoeker tracht vervolgens de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, en concludeert als volgt:

“Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn, wel integendeel.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn interview reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoeker verwijst trouwens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, waarin duidelijk wordt gesteld dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoeker, of zo er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de Commissaris-Generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen.

Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie. (RvV 29 mei 2008, nr. 12.032, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2008, afl. 4, p. 285; RvV 22 mei 2008, nr. 11.552, l.c.; RvV 26 november 2008, nr. 19.307, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, afl. 2, p. 141)

Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.1.2. Tweede middel

In het tweede middel, gericht tegen de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker andermaal een schending aan *“van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*.

Verzoeker stelt wat volgt:

“Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

- *de doodstraf of executie*
- *onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.*

De Europese Richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS beperkt zich bij de weerlegging van de actuele veiligheidssituatie tot het hernemen van eerdere adviezen (en negatieve beslissingen) zonder rekening te houden met de recente informatie.

Bovendien stelt de Europese Richtlijn 2004/83/EG dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af daar waar zij aangeeft dat er geen veiligheidsrisico is. Uit hetgeen hierboven werd vermeld – kan niet langer deze stelling verdedigd worden.

Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te ver-blijven.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individue-le gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internati-onale bevindingen en rapporten.

De appreciatiemarge van het CGVS moet in geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, hetgeen hier niet werd nageleefd.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie.

He CGVS heeft geen enkele toetsing nopens de subsidiaire bescherming uitgevoerd, zelf geen marginale.

Het CGVS heeft dan ook geen rekening gehouden met recente en accurate informatie!

Zo staat uitdrukkelijk te lezen in COI van februari 2017 dat de Iraakse overheid door de milities werd overspoeld en dat deze milities volledig vrij spel hebben. Er heerst volledige straffeloosheid ten aanzien van milities en hun leden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, g 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt dat de cijfers nopens de bescherming van Iraakse burgers van Iraq die ten gevolge van hun specifiek profiel werden erkend zouden worden medegedeeld. Hieruit zal blijkt dat de boven geschetste 'bescherming' in realiteit niet wordt geboden door het CGVS en dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad wel de toekenning van subsidiaire bescherming verantwoord.

Verder werd in het COI van 6 februari 2017 op blz 35 vermeld dat:

Deze milities handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet bij machte om hen te beteugelen.

Dat met deze specifieke informatie waaruit blijkt dat inwoners van Bagdad een groot risico lopen niet werd onderzocht door het CGVS welke zich beperkt tot een algemeen onderzoek.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2. Nieuwe elementen

Op 28 februari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017.

Verzoeker legde ter terechtzitting overeenkomstig dezelfde bepaling een aanvullende nota neer met het volgende nieuwe elementen:

-een doktersattest gedateerd op 18 juli 2017.

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.*

2.4.2. Beoordeling

Verzoeker verklaarde een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van zijn werk voor een televisiezender, met name omdat van hem werd geëist dat hij informatie zou verzamelen en doorspelen aan een veiligheidsdienst en dat hij daarop het slachtoffer werd van een ontvoering.

Bij de verwerende partij legde hij de volgende stukken neer:

“Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw kieskaart, uw werkkaart van het beroepsministerie en maatschappelijke zaken, een kaart van de Irakese journalistenunie, uw werkkaart, een brief ter bevestiging van uw werk, uw geboortakte, uw woonstkaart, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw en dochter, de identiteitskaart van uw vrouw en dochter, het paspoort van uw vrouw, een foto waarop uw voet in het gips ligt en een medisch attest uit België.”

die door de verwerende partij als volgt werden beoordeeld:

“De door u in het kader van uw asielpprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw kieskaart, uw werkkaart van het beroepsministerie en maatschappelijke zaken, een kaart van de Irakese journalistenunie, uw werkkaart, een brief ter bevestiging werk, uw geboorteakte, uw woonstkaart, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw en dochter, de identiteitskaart van uw vrouw en dochter en het paspoort van uw vrouw bevestigen enkel uw identiteit, beroep en herkomst uit Bagdad die in deze beslissing niet worden betwist.

Wat betreft de foto die u voorlegde waarop te zien is dat uw voet in een gipsverband ligt, dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke foto geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Wat betreft het medisch certificaat uit België dat u voorlegde dient te worden opgemerkt dat dergelijk attest op geen enkele wijze kan verduidelijken op welke wijze u de hierin besproken verwondingen en littekens in het verleden opliep. Een medisch attest kan echter geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen.

Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Dit attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u deze verwondingen en littekens zou hebben opgelopen.”

Verzoeker laat deze pertinente beoordeling ongemoeid, zodat ze onverminderd overeind blijft.

Verzoeker legt, als nieuw element, nog een medisch attest voor van het “Al-Wasitti Teaching Hospital/Orthodontics” in Bagdad. Waarin melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker op 30 mei 2014 in het ziekenhuis werd behandeld voor meerdere botfracturen in de linkervoet. Ook wat dit stuk betreft moet worden vastgesteld dat het geen uitsluitel geeft over de omstandigheden waarin de breuken werden opgelopen, zodat het niet volstaat om een gegronde vervolgingsvrees te doen aannemen.

Aangezien de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen, moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat zijn asielaanvraag, in samenhang met deze documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De verwerende partij oordeelde in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in is geslaagd om zijn asielaanvraag geloofwaardig te maken. Het komt derhalve aan verzoeker, die de verwerende partij verwijt geen grondige analyse van de asielaanvraag en de algemene gegevens eigen aan de zaak te hebben gemaakt, toe om met concrete argumenten de motivering in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker stelt dat de algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen maar wel een bepalende rol kan hebben gespeeld bij de beslissing om het land te ontvluchten, hij verwijst naar de onmacht van de overheid om hem te beschermen, de algemene staat van oorlog waarin het land zich actueel bevindt en de zeer ruime machtsbasis van de milities die actief zijn in Bagdad, moet erop worden gewezen dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in het licht van het Vluchtelingenverdrag moet plaatsvinden op individuele wijze, en dat daarbij inderdaad ook rekening moet worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst, zoals hierna zal blijken.

In een eerste motief van de bestreden weigeringsbeslissing wordt het volgende vastgesteld:

“Vooreerst legde u inconsistente verklaringen af over de problemen die uw vrouw na uw vertrek nog gekend zou hebben en over de plek waar naar ze verhuisd zou zijn na deze problemen.

Zo beweerde u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat er na uw vertrek mensen van de veiligheidsdienst op bezoek kwamen bij uw vrouw die op zoek waren naar u. U situeerde dit tijdens het eerste gehoor op het CGVS drie maanden voor dat gehoor (CGVS I, pg. 9). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat dit plaatsvond een maand of minder dan een maand voor het eerste gehoor bij het CGVS (CGVS II, pg. 2).”

Daarnaast beweerde u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat uw vrouw een week na deze problemen werd opgehaald door haar broer en naar het huis van haar moeder gebracht werd in al-Taji (CGVS I, pg. 9). U verklaarde dat ze daar nog steeds woonde op het moment van het eerste gehoor bij het CGVS, dus reeds drie maanden na de feiten (CGVS I, pg. 5). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat uw vrouw na deze problemen verhuisd was binnen dezelfde wijk. Ze zou een huis huren van een dokter waarmee ze samenwerkt op de afdeling haartransplantatie (CGVS II, pg. 17). Bovendien legde u ook over de personen die langskwamen bij uw vrouw weinig consistente verklaringen af. Zo blijkt uit de vertaling van de Whatsapp-berichten met uw vrouw over deze feiten dat u vroeg of het militairen of burgers waren die waren langsgesproken. Uw vrouw antwoordde hierop dat het militairen waren maar dat er ook een burgerlijk officier bij was (CGVS I, pg. 9). Toen u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd gevraagd of al de personen die langskwamen in uniform waren, verklaarde u: "Ja, ze waren in uniform" (CGVS II, pg. 18). Toen u werd geconfronteerd met het Whatsapp-bericht waarin duidelijk vermeld staat dat er een officier in burger bij was, verklaarde u dat de meerderheid militaire uniformen droeg en het dus een veiligheidsdienst was. Dergelijke uitleg volstaat niet, omdat u werd gevraagd of alle mensen die bij uw vrouw langskwamen in uniform waren en dus niet of de meerderheid in uniform was. Gelet op het feit dat u hier zelf specifiek naar vroeg in het Whatsapp-bericht dat u stuurde naar uw vrouw - u vroeg namelijk: "militairen of burgers?" (CGVS I, pg. 9) - kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u het feit dat er een burgerlijk officier bij was, spontaan aanhaalt wanneer u gevraagd werd of alle personen die langskwamen in uniform waren. Het feit dat u zowel over de periode waarin de veiligheidsdiensten langskwamen, als over het feit dat de personen die langskwamen al of niet een uniform droegen en over de woonplaatsen van uw vrouw na deze feiten, inconsistente verklaringen aflegt, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u over het belangrijkste en tevens enige probleem dat uw vrouw na uw vertrek gekend heeft omwille van de bedreigingen die u ontvangen hebt, coherente en samenhangende verklaringen aflegt. "

Verzoeker stelt hier tegenover dat de verwerende partij duidelijk de intentie heeft om onduidelijkheid te creëren. Verzoeker heeft aangegeven – op het ogenblik van de vraagstelling – wanneer het bezoek van de veiligheidsdiensten aan zijn echtgenote zou hebben plaatsgevonden. Er is een bijzonder groot tijdsverloop tussen de asielaanvraag (3 augustus 2015) en de verhoren bij het CGVS (12 juli 2016 e, 5 april 2017). Met dit tijdsverloop werd geen rekening gehouden en voor verzoeker is het niet steeds eenvoudig om alles in tijd te situeren, zo betoogt hij.

Verzoeker kan de vastgestelde incoherentie over het moment waarop de veiligheidsdiensten langskwamen bij zijn echtgenote niet verklaren door te verwijzen naar de lange termijn die was verlopen tussen het moment waarop hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende enerzijds, en de tijdstippen waarop hij werd gehoord anderzijds. Het vermeende bezoek zou zich immers hebben voorgedaan na zijn vertrek uit Irak, volgens de verklaringen van verzoeker nu eens drie maanden voor zijn eerste gehoor, en dan weer minder dan een maand ervoor.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid over de verblijfplaats/verhuis van zijn echtgenote na het bezoek van de veiligheidsdiensten, betoogt verzoeker dat er een fundamenteel verschil is tussen het ergens verblijven en het werkelijk verhuizen, dit wil zeggen met hebben en houden ergens anders (permanent) gaan wonen. De verwerende partij interpreteert deze zaken verkeerd, zo stelt hij. Verzoeker betoogt dat zijn echtgenote enige tijd bij haar familie verbleef maar enkel naar het 'appartement' boven haar werk verhuisde, er met andere woorden ging wonen.

Verzoeker overtuigt niet: toen hem tijdens het tweede gehoor werd gevraagd of er na het voormelde bezoek van de veiligheidsdiensten nog iets was gebeurd, antwoordde hij:

*"Nee, want mijn vrouw is ook verhuisd maar binnen dezelfde plaats.
En in welke woning woont ze dan nu ?
Het is op een afstand van twee zijstraten van onze woning, ook in Ghadeer.
En waarom blijft ze in diezelfde wijk wonen ?
Waar moet ze anders naartoe, deze wijk kent ze onderhand."*

De stelligheid waarmee verzoeker tijdens het tweede gehoor aangaf dat zijn echtgenote nergens anders terecht zou kunnen, staat in schril contrast met zijn verklaring tijdens het eerste gehoor dat zijn "vrouw is verhuisd naar het huis van haar moeder". Bovendien gaf hij dus zelf te kennen dat mevrouw was "verhuisd", en maakte hij tijdens het tweede gehoor geen enkele melding van het feit dat mevrouw eerst

naar het huis van haar moeder zou zijn gegaan en daar minstens enkele maanden zou hebben gewoond. De incoherentie blijft dus staan. Overigens zou het niet aannemelijk zijn dat verzoekers echtgenote, gelet op zijn vervolgingsvrees en zijn advies aan zijn vrouw om zo snel mogelijk het huis en haar werk te verlaten (gehoorverslag 12 juli 2016, p 9) slechts een eindje verderop in dezelfde wijk zou gaan wonen. Dit doet ten eerste afbreuk aan de ernst van de geschetste vervolgingsvrees.

De motivering stelt verder ook:

“Voorts bleken de verklaringen die u tijdens het gehoor bij DVZ aflegde over de problemen die u gekend zou hebben waardoor u Irak verliet op verschillende vlakken tegenstrijdig te zijn met de verklaringen die u hierover aflegde bij het CGVS.

Zo verklaarde u bij het gehoor op DVZ dat in oktober 2013 twee mannen bij u thuis langskwamen van het M. leger en vroegen of u met hen wou meewerken (verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat deze twee mannen langskwamen in maart 2014 (CGVS II, pg. 9). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, bleef u erbij dat ze in maart 2014 waren langskomen bij u thuis (CGVS II, pg. 14). Dergelijke verschooning biedt geen enkel verklaring voor de vastgestelde discrepantie aangezien u enkel volhardt in uw laatste verklaring. Daarnaast verklaarde u op het interview bij DVZ dat toen deze mannen langskwamen ze zichzelf voorstelden als leden van het M. leger. U verklaarde letterlijk: “in oktober 2013, kwamen 2 mannen naar mijn huis en hebben zichzelf voorgesteld als lid van de sjitische militie Jaish Al-Mahdi” (verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u dacht dat ze gestuurd waren door één van uw vrienden (CGVS II, pg. 9) maar u verklaarde dat ze zich niet hebben voorgesteld of gezegd hadden wie ze waren of tot welke groep of partij ze behoorden (CGVS II, pg. 10). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd bleef u erbij dat ze zichzelf niet voorstelden als leden van het M. leger. U verschaftte wederom geen enkele uitleg en bleef volharden in uw laatste verklaring (CGVS II, pg. 18). Tot slot, verklaarde u tijdens het interview bij DVZ dat u pas een maand na uw ontvoering verhuisde naar de wijk al-Ghadeer (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Dergelijke verklaring staat echter in schril contrast met uw verklaringen bij het CGVS waar u zei dat u twee à drie dagen thuis bleef om te herstellen, vervolgens drie à vier dagen bij uw schoonouders verbleef en hierna verhuisde naar de wijk al-Ghadeer. Samengeteld komt dit neer op een periode van maximum een week tussen het incident en uw verhuis naar al-Ghadeer (CGVS II, pg. 15). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, bleef u volharden in uw laatste verklaringen en zei u dat u misschien gezegd had dat het huis pas volledig af was na een maand. Dergelijke verklaringen volstaan niet aangezien u bij DVZ duidelijk verklaarde dat u na 1 maand naar de wijk al-Ghadeer verhuisde en nergens iets vermeldde over eventuele werken aan de woning (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over verschillende kernelementen van uw asielrelaas, nl. over wanneer men voor het eerst bij u thuis langskwam, hoe ze zich voorstelden wanneer ze die dag langskwamen en wanneer u besloot u woning te verlaten na de ontvoering, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwachten dat u over deze belangrijke feiten uit uw asielrelaas coherente en eenduidige verklaringen aflegt.”

Verzoeker doet hierover gelden dat dit opnieuw een duidelijk bewijs is van foutieve interpretatie door de verwerende partij, alwaar zij uitgaat van een zeer letterlijke lezing van de feiten bij de dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, daar waar in werkelijkheid zeker bij de dienst Vreemdelingenzaken het een interpretatie is van de vertellingen die door de dienst kort werden opgeschreven, met volledig gebrek aan nuancering en waarbij uitdrukkelijk werd aangegeven dat er mogelijkheid zou zijn om dit alles in detail te omschrijven tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Het is deze onmogelijkheid om details te geven en zich vrij uit te drukken welke de oorzaak van de problemen zijn in huidige procedure. Verzoeker wenste veel meer informatie te geven maar diende zich te beperken tot het antwoorden op de (vaak onvolledige of ongenueanceerde) vragen, waardoor er een spanningsveld ontstond tussen de antwoorden op deze vragen.

Verzoekers vergoelijking brengt echter geen soelaas: de verklaringen die hij had afgelegd bij de dienst Vreemdelingenzaken waren zeer specifiek (wat betreft de maand waarin hij ongewenst bezoek kreeg, hoe dat bezoek zich voorstelde en wanneer hij besloot zijn woning te verlaten) en dus niet voor nuancering of interpretatie vatbaar. Verzoeker kan zich verder dan ook niet verschuilen achter het feit dat het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken, met het oog op het invullen van de vragenlijst, té kort zou zijn geweest, of dat de vragen onvolledig of ongenueanceerd waren. Immers heeft hij zelf deze specifieke details vermeld toen hem in het algemeen werd gevraagd om een kort overzicht te geven van

alle feiten die hadden geleid tot zijn vlucht uit Irak. Dat verzoeker zich dus in een situatie zou hebben bevonden waarin hij zijn relaas niet op adequate wijze uit de doeken zou hebben kunnen doen, zoals hij wil laten uitschijnen, gaat niet op. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven onverminderd overeind en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, nu ze de kern ervan raken. Het louter vasthouden aan dat relaas of aan één versie ervan, doet hieraan geen afbreuk.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing ook een aantal tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker en zijn broer:

“Daarnaast legden u en uw broer tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat uw broer u over zijn problemen geïnformeerd zou hebben voor u samen met hem Irak verliet. Zo verklaarde u dat u twee maanden voor uw vertrek met hem had gebeld en hem kort had uitgelegd wat er was gebeurd en waarom u wou vertrekken uit Irak. U verklaarde voorts dat uw broer M. u twee weken voor uw vertrek opnieuw zou gebeld hebben en u toen vertelde om welke reden hij met u wou meegaan. U zei letterlijk: “Pas twee weken voor ons vertrek heeft hij mij gebeld en toen pas heeft hij verteld dat hij problemen had” (CGVS II, pg. 16). Uw broer verklaarde echter dat u hem twee maanden voor uw vertrek opbelde en dat hij u al op dat moment inlichtte over het probleem waardoor hij Irak wou verlaten (CGVS II broer, pg. 8). Het feit dat u en uw broer tegenstrijdige verklaringen aflegden over het moment waarop hij u inlichtte over zijn probleem en hij dus de reden vertelde waarom hij Irak wou verlaten, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze van u en uw broer verwacht worden dat jullie over de laatste twee telefoontjes met uw broer voor u Irak verliet en waarbij u samen afspraken maakte over dat vertrek, samenhangende en coherente verklaringen afleggen. “

Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheid te verklaren door te stellen dat hij een zeer slechte relatie met zijn broer heeft en dat het enige wat zij samen ondernamen was naar Europa komen; voor het overige is er weinig tot geen communicatie. Ook vandaag is dat niet het geval en wonen zij beiden in een volkomen ander deel van België. De broer van verzoeker is bovendien een stotteraar die zeer moeilijk uit zijn woorden kan en dus steeds zeer zenuwachtig en kort is. Hierdoor gaat vaak belangrijke informatie of nuancering verloren, aldus verzoeker.

Verzoeker overtuigt niet. Luidens het gehoorverslag dat een weergave is van de verklaringen van verzoekers broer, verklaarde die het volgende:

*“Dat u hem op de dag van uw vertrek zag~, was dat afgesproken, of toevallig?
Nee, dat hadden we afgesproken dat ik naar hem zou gaan.
En hoe heeft u dat dan juist afgesproken met hem?
Via de telefoon.
En wie heeft wie gebeld?
Het eerste contact, hij heeft mij eerst gebeld.
En wanneer heeft hij u gebeld?
Kan ik me niet herinneren.
Hoe lang voor uw vertrek was het?
Ongeveer twee- twee en een halve maand voor-GRS vertrek.
En was dat het enige telefoongesprek of zijn er nadien nog-gevolgd?
•Hij beide mij eigenlijk om afscheid te nemen, hij zei dat hij zou vertrekken en toen zei ik dat ik ook wilde vertrekken omdat ik een groot probleem hebt.
En heeft u hem dan verteld wat uw groot probleem was?
Ja, toen heb ik dat verteld. Toen ik hem mijn probleem vertelde, zei hij dat hij. ook problemen heeft.
-Ik weet niet wat het gesprek toen precies was.
En heeft u nadat telefoongesprek, nog telefoongesprekken met hem gehad?
Ja, een tweede gesprek, ongeveer 10 dagen voor ons vertrek.”*

De Raad ziet niet in hoe deze duidelijke verklaringen in een ander daglicht zouden kunnen worden gesteld door de verwijzing naar het feit dat verzoekers broer zou stotteren of zenuwachtig en kort zou zijn. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft derhalve onverminderd overeind.

De bestreden beslissing vervolgt:

“Het is bovendien opmerkelijk en weinig aannemelijk dat u pas een jaar na uw ontvoering besloot om het land te verlaten. U verklaarde immers dat u op 25 juli 2015 het land verlaten zou hebben terwijl u het jaar daarvoor in mei ontvoerd was geweest (CGVS II, pg. 9 & 16). De enige reden dat u aanhaalde voor

dit laattijdige vertrek was dat u niet beschikte over voldoende financiële middelen en u pas na het verkopen van het goud van uw vrouw en nadat u geld ontvangen had van vrienden uit Europa het land kon verlaten (CGVS II, pg. 16). Vooreerst is het weinig waarschijnlijk dat het een jaar zou duren om het goud te verkopen van uw vrouw en om geld van vrienden te laten overkomen uit Europa. Het verkopen van goud is immers een transactie die snel kan afgehandeld worden en dit geldt eveneens voor het verkrijgen van geld uit Europa. Bovendien is het überhaupt weinig aannemelijk dat u niet over voldoende financiële middelen zou kunnen beschikken om het land snel te verlaten. U verklaarde immers al sinds 2009 vast in dienst te zijn bij het tv-kanaal Afaq (CGVS II, pg. 5). Het feit dat u dan ook zo'n lange periode wacht om het land te verlaten doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak. Wanneer u immers het slachtoffer zou zijn geweest van dergelijke ernstige feiten – een ontvoering - kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zo snel mogelijk het land zou willen verlaten en hier geen jaar mee zou wachten. “

Verzoeker stelt dat hij snel het land wou verlaten maar niet over de nodige financiële middelen beschikte. Pas toen gelden uit Europa kwamen is hij kunnen vertrekken. De verwerende partij meent ten onrechte dat een normale Iraakees zich een vluchtpoging naar Europa moet kunnen veroorloven. Dit is niet het geval en er liggen desbetreffend ook geen objectieve gegevens voor.

Zelfs aangenomen dat verzoeker zou kunnen worden gevolg waar hij stelt dat niet elke werkende Iraakees genoeg middelen heeft om onmiddellijk naar Europa te vluchten, moet worden vastgesteld dat hij volledig voorbijgaat aan de pertinente vaststelling dat het in de geschetste omstandigheden niet aannemelijk is dat hij er een jaar over zou doen om het goud van zijn echtgenote te verkopen en geld te bekomen van vrienden uit Europa.

Ten slotte is ook nog het volgende motief te lezen::

“Ten slotte, legde u weinig consistente verklaringen af over het contact dat u met uw baas nog had na uw ontvoering. Zo beweerde u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat u na het incident enkel nog contact gehad hebt met uw directeur en dat u hem telefonisch vertelde dat er een incident had plaatsgevonden en u daarom niet meer kon gaan werken. U legde hem echter niet uit wat er juist gebeurd was (CGVS I, pg. 7). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd er gevraagd of u uw baas had ingelicht na de ontvoering en toen zei u: “ nee, ik ben niet meer teruggekeerd naar het werk” (CGVS II, pg. 15). Dergelijke weinig consistente verklaringen waarbij u eerst verklaarde uw baas getelefoneerd te hebben om hem te vertellen dat u niet meer kwam werken en vervolgens verklaarde uw baas niet ingelicht te hebben na de ontvoering, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aanspraak. Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u over het eventuele contact dat u met uw baas nog gehad zou hebben coherente verklaringen aflegt en dat u wanneer u effectief nog telefonisch contact zou gehad hebben met uw baas – zoals u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde – u dit spontaan zou vermelden wanneer u tijdens het tweede gehoor gevraagd wordt of u uw baas ingelicht had na uw ontvoering.”

Verzoeker stelt daar tegenover dat de verwerende partij na laat rekening te houden met de context in Irak en meer in het bijzonder de familiale banden die er zijn. Er was weldegelijk contact met de baas, niet over de stopzetting van het werk of de problemen, maar wel binnen het familiale kader aangezien de echtgenoot van zijn zus de baas van verzoeker was.

Verzoekers verwijzing naar het feit dat zijn schoonbroer ook zijn werkgever was, is in casu niet relevant: zoals de verwerende partij dat reeds had vastgesteld, ging het in het eerste gehoor als volgt:

“Hebt u nadien nog contact gehad met uw werkgever of collega's ?

Alleen met de directeur, telefonisch, ik heb hem verteld dat er een incident gebeurd was en ik niet meer kon werken.

Heeft u hem verteld wat er gebeurd was, of enkel dat er iets gebeurd was ?

Nee, ik heb hem verteld dat ik iets heb meegemaakt, ik heb niet gezegd welk”

Tijdens het tweede gehoor verklaarde verzoeker:

*“En heeft u na uw ontvoering, uw baas ingelicht ,
Nee, ik ben niet meer teruggekeerd naar het werk.*

En heeft uw baas nog contact gezocht met u?

Nee, mijn zus heeft het wel gevraagd, maar ik zei dat ik een ongeluk had gehad. “

De tegenstrijdigheid is duidelijk: nu eens verklaarde verzoeker wél contact te hebben gehad met zijn baas(schoonbroer) en daarbij melding te hebben gemaakt van een incident waardoor hij niet meer kon komen werken, dan weer verklaarde hij dat er geen contact was met de baas. Verzoekers argument doet aan deze vaststelling geen afbreuk en biedt er geen verklaring voor.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet bij machte is om de hiervoor besproken pertinente, op de kern van het asielrelaas betrekking hebbende motieven en vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Dat de verwerende partij hierover niet, niet afdoende of niet adequaat heeft gemotiveerd, is niet aangetoond. Alleen al op grond hiervan komt de Raad tot de conclusie dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en dat derhalve in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Verzoeker betoogt dat de nood aan subsidiaire bescherming niet in individuele gevallen moet worden beoordeeld maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. Hij verwijt de verwerende partij slechts eerdere adviezen en negatieve beslissingen te hernemen, zonder rekening te houden met de recente informatie. Er moet rekening worden gehouden met recente accurate informatie die gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten. De appreciatiemarge van de verwerende partij moet in het geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, zo doet verzoeker nog gelden. Verder verwijst hij naar het feit dat in de COI van februari 2017 uitdrukkelijk te lezen valt dat de Iraakse overheid door de milities werd overspoeld en dat deze volledig vrij spel hebben, nu er volledige straffeloosheid heerst. Verzoeker vraagt dat de cijfers nopens de bescherming van Iraakse burgers die ten gevolge van hun specifieke profiel werden erkend, zouden worden meegedeeld. Hieruit zal blijken dat de geschetste bescherming in realiteit niet wordt geboden door de verwerende partij en dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad wel de toekenning van de subsidiaire bescherming verantwoordt.

Verzoeker reageert ook nog op de informatie die door de verwerende partij in het kader van haar aanvullende nota werd overgemaakt, met name de nieuwe COI over de veiligheidssituatie in Bagdad van 25 september 2017. Zij betoogt dat ook hier nog steeds wordt vermeldt dat de milities handelen in feitelijke straffeloosheid en dat de overheid niet willens of niet bij machte is om hen te beteugelen. Uit

deze specifieke informatie blijkt dat de inwoners van Bagdad een groot risico lopen, hetgeen niet werd onderzocht door de verwerende partij, temeer nu staat te lezen in het rapport dat de milities verbonden zijn aan criminele bendes en dat het door hen gepleegde geweld niet erg openlijk gebeurt, maar in de vorm van ontvoeringen en moorden. Hij wijst erop dat hij zelf het slachtoffer werd van een ontvoering. Het verslag neergelegd in de aanvullende nota heeft het specifiek over ISIS en de terugtrekking hiervan, maar het machtsvacuüm dat gecreëerd werd door het leger en het ontbreken van de ordediensten is het werkelijke probleem in Irak. De milities hebben overgenomen, en zijn sterker dan de overheid. Zij hebben de werkelijke controle en er heerst straffeloosheid., zo stelt verzoeker nog.

2.5.2.2. De uiteenzetting van verzoeker heeft onmiskenbaar betrekking op de nood aan bescherming omwille van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het komt in casu gepast voor om de invulling in herinnering te brengen die aan elk van de begrippen onder c) van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt gegeven, met name in het licht van de rechtspraak van het HvJ:

A. Ernstige bedreiging

Wat de voorwaarde van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon betreft, benadrukt de Raad dat deze voorwaarde twee aspecten omvat: enerzijds, moet er een bedreiging zijn van het leven of de persoon; anderzijds, moet deze bedreiging ernstig zijn.

Uit het arrest "*Elgafaji*" volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de "*doodstraf*", "*executie*", "*foltering*" of "*onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*", de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op "*algemener risico op schade*". Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen "*bedreiging*" (art. 15, sub c)) en "*bepaalde gewelddadigheden*" (art.15, a) en b)). (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een "*algemener risico op schade*" vormt. (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het 'Upper Tribunal' van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen "*leven of persoon*" ernstige fysieke *verwondingen*, ernstige geestelijke trauma's en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als "*ernstig*" worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

B. Burger

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Parl. St. Kamer, 2005-06, 2478/001). De volgende algemene definities kunnen evenwel dienen als voorbeelden van interpretaties die in de verschillende EU-lidstaten aan het begrip burger worden gegeven: (1) personen die niet deelnemen aan het conflict en die simpelweg proberen door te gaan met hun leven ondanks de conflictsituatie, (2) echte non-combatants, met inbegrip van voormalige strijders die gewapende activiteiten werkelijk en permanent afwijzen en (3) personen die niet actief deelnemen aan vijandelijkheden door het gebruik van wapens. Ook de rol en de taken van een individu binnen een organisatie, de vraag of hij/zij vrijwillig of onder dwang handelde, evenals zijn/haar houding (*i.e.* neutraliteit in het conflict) moeten in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of iemand al dan niet als burger kan worden beschouwd.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker een burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Gewapend conflict

De begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “*Diakité*” waar werd geoordeeld “*dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.*” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35).

In casu betwist de verwerende partij niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

D. Willekeurig geweld

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Zoals verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak “*Elgafaji*”, noch in de zaak “*Diakité*” uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (“*improvised explosive devices*” (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de

veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
 - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).
- a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.
 - b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, rekening houdend met de mate van dit geweld.

Anders gezegd, kan hij persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Bagdad dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat?

2.5.2.3. De Raad verwijst naar de COI Focus “Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017, die middels een aanvullende nota door de verwerende partij werd voorgelegd, en aan verzoeker werd overgemaakt, en herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016 en bevindt zich in het administratief dossier.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende

vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid

tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen –daarin begrepen de vaststelling dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij wijst op de milities die, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden waarvan vooral soennitische burgers het slachtoffer riskeren te worden- dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale bescherming, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen argumenten bijgebracht die daar anders over zouden doen oordelen.

Nu blijkt dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, moet vervolgens nog worden onderzocht of hij omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt.

De Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten door de veiligheidsdiensten omwille van zijn werkzaamheden zodat hij niet kan verwijzen naar de ontvoeringen en andere geweldplegingen door de milities om aannemelijk te maken dat hij omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt.

Een schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. Evenmin kan worden aangenomen dat hij zou kunnen steunen op artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, gelet op het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS